

Ето прочее по-важнитѣ доказателства за принадлежността на македонскитѣ славѣни къмъ сѣверо-източната балканска група, доказателства отъ историческо, етнографско и езиковно естество. Видѣхме, какъ прѣзъ VI—VII в. въ областта Дакия (сегашнитѣ Бесарабия, Молдова, Влашко и Трансилвания) живѣли така нареченитѣ свободни славѣни, а на западъ отъ тѣхъ сръднедунавскитѣ или аварски славѣни. Свободнитѣ славѣни се прѣселили въ първата половина на VII в. на югъ. Скоро слѣдъ прѣселението имъ това събитие било записано въ арменската география на псевдо-Мойсея Хоренски отъ 670—680 г. така: „На югъ се намира собствена Тракия, а на сѣверъ е голѣма страна Дакия, въ която живѣятъ 25 племена славяни. Тѣхнитѣ мѣста заеха съ война готитѣ, които бѣха дошли отъ островъ Скания (Скандинавия), наричанъ Германски Гемиусъ. Но славитѣ като минаха рѣка Данай (Дунавъ), заеха си друга областъ въ Тракия и Македония и проникнаха въ Ахаия и Далмация.“<sup>1)</sup> Тукъ трѣбва да забѣлѣжимъ, че въ тая гео-

rozszda (рѣжда), lencse (лаща), szerencse (сѣраща), ontok (жтѣкъ), bolond (баждѣ), donga (джга), gomba (гѣба), galomb (голѣбѣ), goromba (горѣбѣ), kondor (кѣдрѣ), konkoly (кѣколѣ), kompona (кѣпона), koncz (кѣсѣ), korong (крѣгѣ), lanka (лѣжа), munka (мѣжа), abroncs (обрѣжѣ), pank (пѣжѣ), parancsol (порѣжити), szombat (сѣбота), czomszed (сѣсѣдѣ), otromba (трѣба), gerenda (грѣда), péntek (пѣтѣкъ), rend (рѣдѣ), szent (сѣтѣ) и др. Срв. Fr. Miklosich, Die slavischen Elemente im Magyarischen. Wien 1872, въ Denkschriften на Виенската Акад. XXI. — О. Ашбоутъ, Нѣсколко замѣчаній на сочинение В. И. Ягича объ исторіи происхожденія церковнославянскаго языка, въ Извѣстія отд. р. яз. и слов. VII (1903) книга 4, стр. 246 сл.

Още по-много сж ромѣнскитѣ мѣстни имена и думи, които съдържатъ подобни българизми. Тукъ трѣбва ведната да прибавимъ, че ние се държимъ отчасти о Карпатската теория за прародината на ромѣнитѣ, а не съвсѣмъ о Реслеровата, който приемаше, че отъ Траяновитѣ колонии и романизувани даки не е останало нищо въ Карпатитѣ слѣдъ изпразването на Дакия отъ Аврелияна въ 271 г. и че сетѣ сж се доселвали тамъ власи отъ България. Въ ромѣнския езикъ има българизми стари и нови; послѣднитѣ отразяватъ сръднебългарския езикъ. Тукъ ще посочимъ за показъ само нѣколко: grindă (грѣда), gânsac (гѣсѣкъ), colindă (отъ колада), mândru (отъ мѣдрѣ), munca (мѣжа), oglindă (огладало), rînd (рѣдѣ), sfînt (сѣтѣ), scump (сѣжпѣ), stînje (сѣжнѣ), sâmbăta (сѣбота) и др. Срв. повече у Miklosich, Die slavischen Elemente im Rumunischen, въ Denkschriften на Виенската Акад. XII Wien 1862. — А. Вуһан, Die alten Nasalvokale in den slavischen Elementen des Rumänischen въ Fünfter Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache zu Leipzig. Leipzig 1898, p. 298 сл. — А. И. Яцимирскій, Славянскія заимствования въ румынскомъ языкѣ, въ Сборникъ статей посвященныхъ Ламанскому II, 792, 819. — Сж щи, въ Сборникъ учениковъ и почитателей А. И. Соболевскаго. Спб. 1905.

<sup>1)</sup> К. Паткановъ, Изъ новаго списка географій, приписываемой Моисею Хоренскому, ЖМНПр., № 226, стр. 26